una mà de contes

Era grana corsa

Ei! Òla! Òla!. Benvengudi tara diada annau des tortugues. Ei ua hèsta incredibla! . An vengut tortugues de tot eth mon. - Ummm, aguesta tomata ei fòrça bona!

Vedetz aquera tant enorme? Donques ei era grana tortuga deth Carib que pòt minjar-se un quilò d'anciam en ua minuta.

E aquera petita com un moscalhon? Donques aquera ei ua tortuga der Amazònes que quan s'enfade càmbie de color. Totes an vengut entà divertir-se en aguesta hèira qu'auem montada. Vos deuetz demanar ce qué celebram, non?

Ben, donques celebram un hèt insolit: qu'ua tortuga guanhèc ua corsa a ua lèbe.

Tot comencèc un dia com aué, quan ua tortuga que se ditz Pèpa gesquec a passejar perqué hège un dia fantastic. En tant que Pèpa passejaue, se crotzèc damb ua lèbe e s'arturèc entà saludar-la amistosament.

- Bon dia , senhora lèbe - didec Pèpa.

Mès era lèbe non le prestèc atencion. Pèpa, qu'ère molt amabla, insistic.

- Bon dia, senhora lèbe - repetic.

Dauant tanta insisténcia, era lèbe, qu'ère molt presumida e vanitosa , demanèc:

- Qué hès tu, en bòsc, tortuga?
- Passegi! - responec Pèpa.
- Umm, Passegi!, passegi! -diguec era lèbe imitant-li era veu damb ton trufandèr
-.Com pòs passejar damb aguestes cames tan cuertes se non lhèues ne un dit de tèrra e as era clòsca raiada de tant arrossegar-la!

A Pèpa non li hec cap de gràcia qu'era lèbe se'n fotesse d'era, non li agradaue bric que se n'arrissen des sues pautes cuertes, e sense pensar-s'ac dus viatges Pèpa diguec:

- Òc, òc... Es tues, dilhèu son molt longues e musculoses, totun sò segura que se hem ua corsa la guanhi jo!

Quan ac entenec, era lèbe se metec a arrir enquia que li queigueren ues lèrmes gròsses com botons. Non s'ac acabaue de creir! era tortuga! er animau mès lent que coneishie, la reptaue ada era, era lèbe!, er animau mès rapid deth bòsc.

- Ac dides de broma, non, tortugueta? Com vòs èster mès rapida que jo?
- Non ei cap ua broma. Tu ditz-me a on e quan vòs hèr era corsa... E jo i serè puntuau.

Pèpa insistic tant e tant que, finaument, era lèbe siguec temptada.

- Mmm! Jo non è cap era colpa que sigues ua inconscienta. Ei problèma tòn. Guarda, quedam aguesta tarde, tàs sies en punt. Era corsa serà des d'aquera olivèra enquiath pin que i a en aute costat deth sarrat. D'acòrd?
- Umm, Non i mancarè - arresponec Pèpa.
- E qué mos i jogam? - demanèc era lèbe.
- Mos jogaram er orgulh d'èster er animau mès rapid deth bòsc.

Tàs sies en punt, Pèpa arribaue ena olivèra a on la demoraue era lèbe. Encomanèren ath senhor ihon que dèsse era gessuda...

- Ui! Ui! Ui! Per qué tostemp me desvelhen entà trabalhar - protestèc er ihon-. A veir... Mmm! Premanidi, prèsti... Ja!

E era corsa comencèc. Era lèbe gesquec tan rapida qu'ath cap de pògui instants era tortuga ja non veiguie ne era broma de povàs que lheuaue.

Quan era lèbe arribèc naut deth sarrat, s'arturèc tà respirar. Auie hèt un esfòrç considerable. Guardèc entà darrèr e non veiguec ne rastre dera tortuga. "Non sai pas entà què corri tant", pensèc, "s'es tortugues non saben pas córrer".

Animada pera distància, era lèbe decidic descansar ua estona ara ombra d'ua higuèra.

- Ahhhhhh!!!! Que ben que s'i està ena fresqueta... - pensèc era lèbe-. M'estarè ací ua estona. E quan veiga qu'arribe era tortuga, tornarè a córrer e non aurè problèmes entà guanhar era corsa. Ath delà, era lenta dera tortuga non a arren a hèr contra un animau tan prim e leugèr coma jo!

S'i estaue tant de ben, qu'era lèbe s'endromic com un soc e queiguec en un son tan pregond, que ne entenie piular uns pinçans que jogauen per aquiu. Quan era tortuga passèc ... ,s'estonèc benben en veir roncar ara lèbe arraulida en miei des arraïcs dera higuèra. Totun, era tortuga non s'arturèc ne entà hèr ua glopassada d'aigua. Pèpa contunhèc anin-anan.

Ath cap d'ua estona, era tortuga arribaue ena meta. Toti es animaus que s'i auien amassat comencèren a cridar d'emocion e a exclamar òsques e visques. I ère eth senhor lit, er eriçon, er esquirò...

- Visca Pèpa! -cridauen toti.

E tanben eth senhor bohèra abandonèc per un moment eth sosterranh a on viuie entà celebrar era victòria. E era arratonha siguec era encargada de dar-li un nhòc de flors.

Incomprensiblament, era tortuga Pèpa auie guanhat era corsa a ua lèbe arroganta qu'auie comés er error de confiar-se excessivament.

Des d'aqueth dia, es tortugues èm un des animaus mès respectats deth bòsc. Ei famosa era nòsta constància e per açò, cap de lèbe a gosat de tornar-mos a desfisar damb ua corsa.

Donques ben, ja que coneishetz era istòria dera grana corsa e per qué es tortugues mos amassam un còp ar an entà rebrembar-la, ara mos podem dedicar a divertir-mos un shinhau.

E sabes qué haram? Mmm! Donques jogar a lançar pilòtes ara lèbe, qu'ei era mia distraccion favorita.

Guidon: J. M Hernández Ripoll

- ccrtv interactiva
- TELEVISIÓ DE CATALUNYA
- Amb el suport de Generalitat de Catalunya Departament d'Educació

© CCRTV Interactiva, S.A. | Televisió de Catalunya, S.A.

- Avís legal |
- Segell de qualitat |
- Contacta 54€0 |
-
  - Idiomes
    - Català
    - Castellano
    - English